

конака ималъ да взема 4000 гроша. Като видѣлъ, че половината отъ капитала му отишелъ безвъзвратно и че въ тоя занаятъ нѣма да се възмогне, той го напустналъ и се заловилъ съ покупка и продажба на добитѣкъ за клане.

Презъ 1854 г. Панайотъ се оженилъ за Бойка, по баща Люцканова, чиято кжца била сжщо въ Ново-село, недалечъ отъ Хитови. Бойка имала братя — Стоянъ, Тодоръ, Диню, Димитъръ и Нако и една сестра Цонка. Баща ѝ се занимавалъ съ продажба на градинарски семена и абаджийство. Бойка била стройна и хубава. Мжжествениятъ изгледъ на Панайотъ, а особено неговитѣ голѣми изострени мустаци, проболи като съ игла сърдцето на хубавица Бойка, която често скришомъ го посрѣщала и изпращала съ погледъ презъ междинитѣ на пжтнитѣ врата и стобора. На другата година следъ женитбата имъ се родилъ синъ, когото кръстили Стефанъ. Детето обаче на четири години се поминало отъ лошо гърло. За Бойка и Панайотъ пѣе народната пѣсенъ, озаглавена „Панайотъ Бойки думаше“.

Отъ родителитѣ си Панайотъ загубва най-напредъ майка си въ 1855 г. За да не се разпилѣе имотътъ оставенъ отъ майката, всички братя и сестри решили да го раздѣлятъ. Обаче следъ три години, сестритѣ подбуждани отъ лоши хора, отново поискали отъ брата си Панайотъ майчиния си дѣлъ. И понеже не получили исканото, отнасятъ въпроса до сжда. Кадията билъ лошъ човѣкъ, изедникъ и рушветчия; за да разреши спора, пратилъ едно заптие, да доведе Панайотъ. Последниятъ смѣталъ за унизително да бжде воденъ отъ стражаръ, затова казалъ, че ще отиде самъ. Стражарътъ не се съгласилъ. Въ земята потъвалъ Панайотъ като виждалъ какъ всички го гледали, затова помолилъ заптието да върви предъ или следъ него, обаче турчинътъ го хваналъ за рамото, за да го унижи още повече. Позеленѣлъ отъ мжка, Хитовъ грабналъ заптието, хвърлилъ го въ калъта и го сгазилъ съ колѣнетѣ си. Отъ чорбаджиитѣ Панайотъ не намѣрилъ закрила, напротивъ казвали му, че „чапкѣнитѣ умиратъ отъ чапкѣнска смъртъ“, и че добре ще бжде, ако му метнатъ турцитѣ вжжето на врата. Хванатъ отъ нѣколко сеймени, Панайотъ билъ изправенъ предъ кадията, гдето не му позволили да се обясни. Никакъ не би било чудно за тия, които го познавали, ако тоя буенъ младежъ скочеше и хванѣше кадията за врата, за да му откъсне главата. Присждено било той да даде на сестритѣ си по 200 жълтици и да напустне бащината